

приказваше за своето минало, а най-на-драго-сърдце за една хубава гъркиня, съ която още се либеше. По нѣкога тамъ дождаше и моятъ българинъ Лазаръ, и тѣй можахме да додимъ до волни сношения и разговори.

Отъ него време спечелихъ си азъ вѣренъ и уменъ другаръ, и тъмнуването стори се намъ много по-сносливо. Цѣль денъ оставахме заедно, а нощъ — до гдѣ ми се искаше, той съ иглата въ рѣка, а азъ съ перото, и си размѣнявахме работата съ приятенъ разговоръ. Тѣй се азъ научихъ по-изъ-тънко какъ той по проста клевета, че е познавалъ нѣкога единъ политически престѣпникъ, допадналъ въ тъмница, безъ никакъвъ съдъ ни присѣда, както и това, че той ме знаеъ отъ по на-напредъ кѣто сътрудникъ на вѣстникътъ.

Стариятъ слуга на нашиятъ юзъ-башия, Ахмедъ, бѣше сѣщо тѣй георгианецъ и въ младостта си християнинъ. Той бѣше много добъръ човѣкъ, и струваше се като да жали още за отечеството си и за вѣратата на дѣдитъ си, — което не се съглеждаше у неговиѣтъ господаръ. Той сѣдаше до насъ и ни гледаше мълчишката като стара, добра, бабичка своитѣ внучета, нето ни се бъркаше въ нѣщо.

Между това монѣ наполеончета и мишцове изчезнаха, безъ да оставятъ друга диря, освѣнъ една постелка, която си бѣхъ купилъ съ време; елмазеното ми пръстенче и то отиде въ рѣцѣтъ на младиятъ грькъ, който ме хранѣше, най-сетнѣ продадохъ и часовникътъ, печалата отъ който отиде сѣщо така, тѣй щото най-на-дирѣ останахъ — безъ пара. Тогазъ остана да живѣя само съ сухиятъ хлѣбъ, що ми го даваха.

Ето тѣй нѣколко дена постихъ като най-набоженъ калугеръ. Но доброто ако на моятъ приятель